

Kære dagbog

Det er nu dag 38 i Corona Lock Down. Det er umuligt, at Corona ikke har haft indflydelse på nogen af os. Vi har alle sammen skulle lave vores hverdag om, på en eller anden måde. Nogen kan selvfølgelig mærke det mere end andre, men det er hårdt for os alle sammen.

En normal hverdag for mig lige i tiden, fungerer på den måde, at jeg står op mellem 8 og 9. I løbet af formiddagen sidder jeg for det meste bare i min seng i nattøj og laver lektier. Først om eftermiddagen kommer jeg i gang, får noget mad og får tøj på. Noget af det dårlige ved hjemmeskole er, at man overhovedet ikke er motiveret, fordi man bare går rundt herhjemme i nattøj. De første par uger trænede jeg og løb hver dag, men efter nedlukningen er blevet forlænget til d. 11. maj, har jeg fuldstændig droppet alt træning. Måske træner jeg 3 gange om ugen på en god uge.

Det har altid været vigtigt for mig at træne, da jeg normalt spiller håndbold på A-niveau og jeg har altid været typen, hvor godt ikke er godt nok. Jeg har altid ville imponere min træner meget, men lige nu er jeg overhovedet ikke i humør til at træne og er slet ikke motiveret til det overhovedet. I forgårs fik jeg meddelt at vi først starter træningen igen tidligst i september, hvilket også vil sige, at denne sæson er afsluttet. Vi fik en førsteplads, men det er ikke det der betyder noget. Jeg savner hallen og holdet så utroligt meget.

De sidste 2 uger, har været virkelig hårde for mig, da jeg har følt, at intet nogensinde ville blive normalt igen. Jeg tror faktisk også at jeg har været en smule bange, fordi man ikke ved hvad der skal ske. I forhold til mine venner, må jeg ikke være sammen med nogen for mine forældre medmindre det er udenfor. Lige i tiden føler jeg helt ærligt, at mine venner betyder mere for mig end min familie gør.. Så derfor er det virkelig hårdt for mig at jeg ikke kan se dem den næste måned og allerede ikke har set dem i over en måned. På min skole kommer alle eleverne, fra forskellige byer i hele Syddjurs, så det er heller ikke fordi, at man bare lige kan mødes en aften og gå en tur. Jeg er heldigvis ved at komme oven på igen, men jeg tror også det er fordi, at der er blevet så godt vejr nu og så fordi jeg har fået et arbejde. Arbejdet betyder virkelig meget for mig lige i tiden, for det er dets skyld, at jeg har noget at stå op til og at jeg holder mig i gang. Men lige nu er mit allerstørste ønske, at Corona bare forsvinder og aldrig kommer tilbage igen, så man kan få en normal hverdag igen.

Men det er virkelig skræmmende at tænke på, at man aldrig ved hvornår det hele vil åbne op igen og man ikke ved om det varer 2 måneder endnu eller flere år. Det kunne jo ske, at det stadig er, som det er i dag om et halvt år, men det håber jeg virkelig ikke.

Jeg føler at Corona har ødelagt en masse venskaber, fordi man ikke har kunne mødes, men på en måde har man også bare indset og det har vist sig, hvem der rent faktisk er dine rigtige venner. Det er dem, som godt ved at det er umuligt at mødes, men alligevel holder kontakten og viser, at de er interesseret i at vide hvordan man har det, selvom de kan være sammen med alle deres andre venner, i de byer, som de bor i.

Jeg glæder mig virkelig meget til i morgen, da jeg har fået lov, til at tage på stranden med en af mine bedste veninder<3